

Amrita Koetiram nieuwsbrief

Beste,

Enkele maanden geleden deden we een oproep om het Amrita Koetiram project te steunen, of te blijven steunen. Aan deze oproep is goed gevolg gegeven en we danken je hartelijk voor je bijdragen.

Graag houden we je op de hoogte van de ontwikkelingen rond het project. Deze keer zijn we in de bijzondere gelegenheid om je te laten delen in de ervaringen van één van de vrijwilligers die aan het project meewerkten. Melissa verbleef deze winter vier maanden in India en zij was de eerste Europese die daadwerkelijk meebouwde aan de huizen van Amrita Koetiram.

Haar ervaringen raken tot in het hart van het project; een verhaal over mensen die geven van hun leven en daarmee elkaar gelukkig maken. Een verhaal waarvan ook jij deel uitmaakt.

Als je, misschien naar aanleiding van dit verslag, ervoor voelt zelf mee te bouwen, dan bestaat die mogelijkheid ook. Meer informatie hierover kun je krijgen bij Alin Poort: 00 32 (0) 3 771 52 27.

Tot slot hopen we dat ook jij weer nieuwe mensen vindt die enthousiast zijn over dit project en hun steentje willen bijdragen. Dus: zeg het voort...

Voor alle informatie en documentatie over Amrita Koetiram kun je terecht bij Krishna van Lierde: 00 32 (0) 53 78 38 29

Amrita Koetiram huizenproject

Drie maanden lang vertoefde ik al in India, genietend van alle nieuwe dingen om me heen. Ik bezocht vele projecten die onder Amma's hoede zijn. Zoals de scholen, het weeshuis, het hypermoderne ziekenhuis en de ashram zelf. Na dit alles „van op een afstand“ gezien te hebben, kreeg ik kriebels om er eens meer en langer zelf in te zitten en te voelen dat ik ook nuttig kan zijn om mensen gelukkiger te maken. Ik wilde beslist meer actie.

Vanaf het moment dat ik wist dat het misschien mogelijk zou zijn om huisjes te helpen bouwen voor de arme mensen, was ik elke seconde bereid er alles voor te doen om het zeker te laten worden. Mijn vliegticket verlengen was dan ook maar een kleine moeite.

Toen Amma me met volle overtuiging haar toestemming gaf, was een glimlach niet meer van mijn gezicht te krijgen.

Lola werd door mijn enthousiasme aangestoken en kreeg na veel gezeur en enkele traantjes ook haar zin. "Lola big baby" had Amma nog gezegd. Lola is een schatje; een beetje naïef maar een uitstekende dame die sinds een vijftal jaren het ashram café onder controle probeert te houden.

Als een lopend vuurtje ging de zin om mee te bouwen doorheen de ashram en na enkele afspraken met br. Shantamrita (die dit project in Allepey zou leiden) waren we uiteindelijk met een tiental overtuigde westerlingen, die samen met de groep van 25 Japanse universiteitsstudenten, het Amrita Koetiram project zouden gaan vertegenwoordigen.

Dorpelingen bezorgden ons een warm onthaal met bloemenkransen rond onze nek en verse kokosnoten in onze handen. We waren welkom in het dorpje dat wij later het paradijs zouden noemen.

De eerste dag bezocht onze multiculturele groep alle families waarvoor we een huisje zouden gaan bouwen.

Men glimlachte voorzichtig, niet wetend wat van elkaar te verwachten. Maar niet veel later werd duidelijk dat we niet alleen daar waren om hun een dak boven het hoofd te geven, maar ook om te leren hoe mooi het is om elkaar gelukkig te maken.

Tien dagen lang leefden we als één grote familie; we deelden alles. Onze Indische broers en zussen, moeders en vaders, grootouders en kleinkinderen waren zo liefdevol en dankbaar, dat de band die we met hen hadden alsmaar sterker werd.

Tussen het cement en de bakstenen door leerden de Indische meisjes ons zingen, dansen, opmaken en koken. De jongens leerden de Japanse gevechtssport en toen Kevala plotseling weer op het terrein verscheen, was iedereen plots ijverig terug aan het werk. Voor de foto...

Loodzware bakstenen werden versleurd in de stikkende stralen van de zon. Korven met zand werden uit de bootjes gehaald, die op de kanaaltjes tussen de hutjes lagen. Van daar werden ze via een mensenketting doorgegeven tot aan het bestemde toekomstige huis. Cement werd met de hand gemaakt, zand werd gezift en dit alles met zoveel liefde uit zoveel mensenharten.

Nieuwsgierige dorpsbewoners kwamen dagelijks „een handje toesteken“ hoofdzakelijk om hun nieuwsgierige neus eens te kunnen laten passeren en zo culturele informatie uit te wisselen. De groep spontane „helpers“ groeide elke dag; al gauw was er een grote publieke aanwezigheid van ooggetuigen, die wel gezien hadden dat wij niet zo sterk zijn als zij, maar die er wel plezier in hadden dat er op zo'n vlotte en vrolijke manier gewerkt werd.

Lola danste met schalen cement op haar hoofd, rondom de kinderen, en zong uit volle borst de bhajans die gemakkelijk mee te zingen zijn. Als een kangoeroe sprong ze rond toen ze merkte dat ze de kinderen mee kon doen zingen en dansen.

Dit alles, die mooie elementen en nog veel meer, werd opgebouwd tot een stevig huis dat generaties lang deze mensen zal beschermen tegen alle kwaad.

Het afscheid was een waterval van tranen. Krachtige omhelzingen benadrukten nog eens hoe veel we voor elkaar betekenden, hoeveel we elkaar dankbaar waren.

Dertien gezinnen kregen een stevig huis, een heel dorp kreeg een fantastische tijd en een bus vol tevreden vrijwilligers keerde huiswaarts.

Nooit was dit een paradijs genoemd zonder jouw steun. Dank daarvoor.

Melissa.